

не сжмъ още заборавилъ! Азъ ти лжета и подлизвамъ ти са, за да мога по-лесно да си отмжета; а ти мислишъ, че сжмъ ти най-вѣрниятъ робъ, — и за честь си ма направилъ управитель на конакътъ си. Изжганъ си, Мидтате! Дълго време нѣма да са чѣка вече: скоро ще да настане онзи день, и азъ ща да са изсмѣя надъ тво-ята глава и ща да си отмжета за сичко, щото и да сжмъ претърпѣлъ отъ тебе. Да, азъ нищо още не сжмъ за-боравилъ, защото сѣки день вида предъ очите си моята нещастна жена и моите дѣтица. Чрезъ тебе моята жена е станала за презиране; на нея хората гледатъ съ насмѣшка и отвърщатъ си лицата. Тие хора сж, видите ли, по-добри и по-нравствени отъ нея, и за това я наричатъ съ сѣкакви имена; тие сж по-чисти отъ нея, и за това хвъргатъ камъне на главата ѝ и тжичатъ въ калъта чес-тъта ѝ; тие бѣгатъ отъ нея, като отъ зачумѣна, като отъ гадъ; а тя тжрпи и само сжлзи пролива. Помна азъ и много други нѣща. Азъ бѣхъ още една педя човѣкъ, но ясно помна ония злодѣйства, които направиха на баща ми и на майка ми вашите турци! Когато азъ оставихъ бащинвата си къща, то трѣбаше да прескогна презъ мжрт-вото тѣло на майка си; преди да остава дѣдовото си огнище, азъ видѣхъ какъ лази огньтъ по нашата сиро-машка къщица. Баща ми и единъ отъ братията ми живи изгорѣха. Но нищо...

М и д т а т ъ.

Когато Стоянка бжде моя, то азъ ща да ти направа такова едно добро, каквото ти и насжне не си сж-нувалъ.

П ѣ й о.

Благодара ви, ваше превосходителство!

М и д т а т ъ.

Хайде сега вжрви си, и кажи да ми донесатъ по-скоро ракия. А бабата дойде ли?